

1

Drew

Ik heb een hekel aan oudejaarsavond.

Twee uur filerijden, en nog altijd hadden we de vijftien kilometer van vliegveld LaGuardia naar huis niet afgelegd. Het was na tien uur 's avonds. Waarom waren al die lui nog niet op hun feestjes? De spanning die twee weken Hawaï hadden weggenomen, bouwde zich alweer op, en ondertussen kroop de auto naar uptown Manhattan.

Ik probeerde niet te denken aan al het werk dat op me lag te wachten, de eindeloze reeks problemen van anderen die ik bij die van mezelf kon optellen.

Zij is vreemdgegaan.

Hij is vreemdgegaan.

Zorg dat ik de volledige voogdij over de kinderen krijg.

Ze mag het huis in Vail niet hebben.

Het enige waar ze op uit is, is mijn geld.

Ze heeft me al drie jaar geen pijpbeurt meer gegeven. Hoor eens, hufter, je bent vijftig, kaal, arrogant en eivormig. Zij is drieëntwintig, sexy, met tieten zo jong dat ze bijna onder haar kin zitten. Wil je dit huwelijk fixen? Kom dan thuis met tienduizend dollar in verse, knisperende flappen en zeg dat ze op haar knieën moet. Dan krijg je je pijpbeurt wel. En heeft zij weer een zakcentje. Laten we niet doen alsof het ooit meer is geweest dan het werkelijk was. Werkt dat niet voor je? Anders dan je toekomstige

ex-vrouw accepteer ik cheques. Schrijf hem maar uit aan Drew M. Jagger, advocaat.

Ik wreef over mijn nek, want ik werd een beetje claustrofobisch op de achterbank van de Uber, en keek uit het raam. Een oude dame met een looprek passeerde ons.

‘Ik stap hier uit,’ blafte ik tegen de chauffeur.

‘U hebt bagage?’

Ik stapte al achter uit de auto. ‘Maak de kofferbak open. We komen toch geen meter vooruit.’

Het verkeer was tot stilstand gekomen, en het was maar twee straten lopen naar mijn kantoor. Ik gooide de chauffeur een fooi van honderd dollar toe, griste mijn koffer uit de kofferbak en ademde Manhattan diep in.

Ik hield net zoveel van deze stad als dat ik hem haatte.

575 Park Avenue was een gerestaureerd vooroorlogs gebouw op de zuidoostelijke hoek van 63rd Street, een adres waardoor mensen vooroordelen over je kregen. Er zat al iemand met mijn achternaam in het pand voordat het werd omgebouwd tot een veel te duur appartementencomplex. Daarom mocht ik mijn kantoor op de begane grond houden, terwijl andere commerciële huurders er al jaren geleden uit waren gegooid. En ik woonde ook al op de bovenste verdieping.

‘Welkom terug, meneer Jagger.’ De geüniformeerde portier groette me terwijl hij de deur naar de hal openzwaaide.

‘Dank je, Ed. Heb ik tijdens mijn afwezigheid iets gemist?’

‘Nee, het gaat allemaal zijn gangetje. Ben laatst wel even een kijkje gaan nemen bij uw verbouwing. Ziet er goed uit.’

‘Gebruiken ze de dienstingang aan 63rd Street, zoals ze horen te doen?’

Ed knikte. ‘Jazeker. Ik heb ze de laatste paar dagen amper gehoord.’

Ik bracht mijn bagage naar mijn appartement en ging met de lift weer naar beneden om de boel te controleren. Terwijl ik de afgelopen twee weken rondlummelde in Honolulu, was mijn

kantoorruimte volledig gerenoveerd. Scheuren in de hoge gepleisterde plafonds zouden worden dichtgekit en geschilderd, en het oude, versleten parket zou vervangen worden door een nieuwe vloer.

Toen ik naar binnen liep, bleek er nog dik plastic om de binnendeuren geplakt. En over het weinige meubilair dat ik niet had laten opslaan, lagen nog dekkleden. *Shit. Ze zijn nog niet klaar.* De aannemer had me verzekerd dat er alleen nog het een en ander zou moeten worden afgewerkt tegen de tijd dat ik terug was. Ik was terecht sceptisch geweest.

Ik knipte de lichten aan en zag tot mijn opluchting dat de receptieruimte helemaal af was. Voor de verandering eindelijk eens een oudejaarsavond zonder akelige verrassingen.

Ik keek snel rond, blij met wat ik zag, en wilde net weggaan toen ik een streep licht zag onder de deur van een kleine dossierkamer aan het einde van de hal.

Ik zocht er niets achter en liep erheen om het licht uit te doen.

Goed, ik ben een meter zesennegentig lang en weeg ruim honderddertien kilo, en misschien lag het aan mijn gemoedstoestand dat ik niet verwachtte iemand te zien. Maar toen ik de deur van de dossierkamer opende en haar daar aantrof, schrok ik me dood.

Ze begon te gillen.

Ik deed een stap achteruit door de deuropening.

Ze stond op, ging op een stoel staan en begon tegen me te schreeuwen, terwijl ze met haar mobieltje door de lucht zwaaide.

‘Ik bel de politie!’ Met trillende vingers toetste ze een negen in, toen een één, en haar vinger bleef boven de laatste één hangen. ‘Als je nu weggaat, bel ik niet!’

Ik had een uitval naar haar kunnen doen; dan zou de telefoon uit haar hand zijn gevlogen voordat ze doorhad dat ze het laatste cijfer niet had ingetoetst. Maar ze zag er doodsbang uit, dus ik deed nog een stap achteruit en stak mijn handen in overgave omhoog.

‘Ik ga je niets aandoen,’ zei ik op mijn meest sussende, kalme

toon. 'Je hoeft de politie niet te bellen. Dit is mijn kantoor.'

'Denk je soms dat ik achterlijk ben? Je hebt net ingebroken in mijn kantoor.'

'Jouw kantoor? Volgens mij heb je ze niet allemaal meer op een rijtje.'

Ze stond op de stoel te wiebelen, stak beide armen uit om haar evenwicht te hervinden, en toen... zakte haar rok tot op haar voeten.

'Eruit!' Ze ging op haar hurken zitten, pakte haar rok en trok hem tot aan haar middel op, waarbij ze mij de rug toekeerde.

'Slik je soms medicatie, dame?'

'Medicatie? Dame? Zit je me nou voor de gek te houden?'

'Weet je?' Ik gebaarde naar de telefoon in haar hand. 'Waarom toets je dat laatste cijfer niet in? Laat de politie maar komen. Die kunnen je terugbrengen naar het gekkenhuis waaruit je bent ontsnapt.'

Ze zette grote ogen op.

Voor iemand die ze niet meer op een rijtje had zag ze er erg leuk uit, nu ik beter keek. Haar vuurrode haar, dat ze boven op haar hoofd had vastgestoken, leek bij haar vurige persoonlijkheid te passen. Maar ik was blij dat ik dat niet had gezegd, gezien de vuurspuwende blik in haar blauwe ogen.

Ze drukte op één en deed aangifte van de misdaad dat ik mijn eigen kantoor binnen was gegaan. 'Ik wil graag aangifte doen van diefstal.'

'Diefstal?' Ik trok een wenkbrauw op en keek om me heen. Een eenzame klapstoel en een armzalige metalen klaptafel waren het enige meubilair in de hele ruimte. 'Wat steel ik precies? Je innemende persoonlijkheid?'

Ze corrigeerde haar aangifte. 'Een inbraak. Ik wil graag aangifte doen van een inbraak in 575 Park Avenue.' Ze was even stil en luisterde. 'Nee, volgens mij is hij niet gewapend. Maar hij is groot, echt heel groot. Minstens een meter negentig. Misschien wel groter.'

Met een zelfgenoegzaam glimlachje zei ik: ‘En sterk. Vergeet er niet bij te zeggen dat ik ook sterk ben. Zal ik je mijn spierballen laten zien? En misschien moet je ze ook vertellen dat ik groene ogen heb. Je zou toch niet willen dat de politie mij verwart met al die andere grote dieven die in mijn kantoor rondhangen?’

Nadat ze had opgehangen, bleef ze op haar stoel boos naar me staan kijken.

‘Was er ook een muis?’ vroeg ik.

‘Een muis?’

‘Omdat je op die stoel bent gesprongen.’ Ik grinnikte.

‘Vind je dit grappig?’

‘Gek genoeg: ja. En ik heb geen idee waarom. Ik zou er stevig van moeten balen dat ik na twee weken vakantie een kraker in mijn kantoor aantref.’

‘Een kraker? Ik ben geen kraker. Dit is mijn kantoor. Ik ben er een week geleden in getrokken.’

Weer wiebelde ze op de stoel.

‘Waarom kom je niet naar beneden? Straks val je eraf en bezeer je je.’

‘Hoe weet ik dat je me niets zult aandoen wanneer ik dat doe?’

Ik schudde mijn hoofd en hield mijn lachen in. ‘Lieverd, kijk eens hoe groot ik ben. En hoe groot jij bent. Door op een stoel te staan ben je echt niet veilig. Als ik je iets zou willen aandoen, lag je allang buiten westen op de grond.’

‘Ik heb twee keer per week *krav maga*-les, hoor.’

‘Twee keer per week? Echt? Bedankt voor de waarschuwing.’

‘Je hoeft niet zo spottend te reageren. Misschien kan ik je best pijn doen. Voor een indringer ben je behoorlijk onbeschoft, weet je dat?’

‘Kom van die stoel af.’

Nadat we elkaar een volle minuut strak in de ogen hadden gekeken, deed ze wat ik zei.

‘Zie je nou wel? Op de grond ben je net zo veilig als op die stoel.’

‘Wat doe je hier?’

‘Je hebt de politie niet gebeld, hè? Daar had je me bijna beet.’

‘Nee. Maar ik kan het wel doen.’

‘Waarom zou je? Zodat ze jou kunnen arresteren wegens inbraak?’

Ze wees naar haar geïmproviseerde bureau. Voor het eerst zag ik dat overal papier lag. ‘Wat heb ik nou gezegd? Dit is mijn kantoor. Ik werk vanavond tot laat door, omdat de bouwploeg vandaag zoveel lawaai maakte dat ik mijn werk niet af heb gekregen. Waarom zou iemand op oudejaarsavond om half elf inbreken om te wérken?’

Bouwploeg? Míjn bouwploeg? Hier klopte iets niet. ‘Was jij hier vandaag met de bouwploeg?’

‘Ja.’

Ik krabde aan mijn kin; ik geloofde haar half. ‘Hoe heet de voorman?’

‘Tommy.’

Shit. Ze sprak de waarheid. Of in elk geval gedeeltelijk. ‘En je bent hier een week geleden in getrokken, zei je?’

‘Klopt.’

‘Van wie huur je de ruimte?’

‘John Cougar.’

Deze keer trok ik beide wenkbrauwen op. ‘John Cougar? Heeft hij het “Mellencamp” toevallig weggelaten?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’

Dit klonk niet goed. ‘Heb je die John Cougar al betaald?’

‘Uiteraard. Zo gaat dat wanneer je kantoorruimte huurt. Twee maanden borg, de huur voor de eerste en de laatste maand.’

Ik sloot mijn ogen en schudde mijn hoofd. ‘Shit.’

‘Wat?’

‘Je bent opgelicht. Hoeveel heb je moeten betalen? Twee maanden borg, de eerste en de laatste maand? Vier maanden in totaal?’

‘Tienduizend dollar.’

‘Zeg alsjeblieft niet dat je contant hebt betaald.’

Eindelijk viel het kwartje. Alle kleur trok uit haar knappe gezicht weg. ‘Hij zei dat zijn bank ’s avonds gesloten was en dat hij me de sleutels pas kon geven wanneer mijn cheque overgeschreven was. Ik heb hem contant betaald, zodat ik er meteen in kon.’

‘Heb je John Cougar veertigduizend dollar in contanten betaald?’

‘Nee!’

‘Godzijdank.’

‘Ik heb hem tienduizend contant betaald.’

‘Ik dacht dat je zei dat je voor vier maanden had betaald.’

‘Ja, het was vijftiwintighonderd per maand.’

Dat was de druppel. Van alle idiote dingen die ik tot nu toe had gehoord was het idee dat ze voor vijftiwintighonderd dollar een ruimte aan Park Avenue kon krijgen wel het toppunt. Ik barstte in lachen uit.

‘Wat is er zo grappig?’

‘Je komt niet uit New York, hè?’

‘Nee, ik ben hier net naartoe verhuisd vanuit Oklahoma. Wat heeft dat ermee te maken?’

Ik deed een stap naar haar toe. ‘Het spijt me voor je, maar je bent opgelicht. Dit is mijn kantoor. Ik zit hier al drie jaar, en de dertig jaar daarvoor was het de werkplek van mijn vader. Omdat ik de afgelopen twee weken op vakantie was, heb ik het kantoor tijdens mijn afwezigheid laten opknappen. Iemand die naar een zanger is vernoemd heeft je contant laten betalen voor de huur van een kantoor waarvan hij het recht niet had het te verhuren. De portier heet Ed. Ga door de hoofdingang naar buiten, dan zal hij alles bevestigen wat ik zojuist heb gezegd.’

‘Dat kan niet waar zijn.’

‘Wat doe je voor werk, dat je kantooruimte nodig hebt?’

‘Ik ben psycholoog.’

Ik stak haar mijn hand toe. ‘Ik ben advocaat. Laat me je contract eens zien.’

Ze trok een lang gezicht. ‘Dat heb ik nog niet gekregen. Hij

zei dat de verhuurder op vakantie was in Brazilië en ik er alvast in kon trekken. Hij zou de eerste van de maand terugkomen om de huur te innen en dan zou ik meteen het contract kunnen ondertekenen.'

'Pure oplichting.'

'Maar ik heb hem tienduizend dollar betaald!'

'Nog iets wat een waarschuwing had moeten zijn. Aan Park Avenue kun je nog geen kast huren voor vijftienghonderd per maand. Vond je het niet vreemd dat je voor bijna niets een plek zoals deze kon krijgen?'

'Ik dacht dat ik een goede deal had gesloten.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Hij wel, ja.'

Ze sloeg een hand voor haar mond. 'Ik geloof dat ik moet overgeven.'